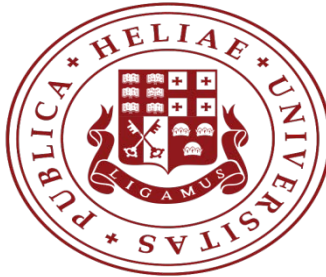

ოჯახური დანაშაულის საქმეებზე განაჩენის დასაბუთების სტანდარტი
საქართველოში

ქრისტინე ნადარაია

*სამაგისტრო ნაშრომი წარდგენილია ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტის
სამართლის სკოლაში სისხლის სამართლის მაგისტრის აკადემიური ხარისხის
მინიჭების მოთხოვნის შესაბამისად*

სისხლის სამართლის სამაგისტრო პროგრამა

სამეცნიერო ხელმძღვანელი: ზაზა მეიშვილი

ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტი

თბილისი, 2026

განაცხადი

როგორც წარდგენილი სამაგისტრო ნაშრომის ავტორი, ვაცხადებ, რომ ნაშრომი წარმოადგენს ჩემს ორიგინალურ ნამუშევარს და არ შეიცავს სხვა ავტორების მიერ აქამდე გამოქვეყნებულ, გამოსაქვეყნებლად მიღებულ ან დასაცავად წარდგენილ მასალებს, რომლებიც ნაშრომში არ არის მოხსენიებული ან ციტირებული სათანადო წესების შესაბამისად“.

ქრისტინე ნადარაია

19 აპრილი, 2026

აბსტრაქტი

ოჯახური დანაშაულები და განსაკუთრებით ოჯახში ძალადობის დანაშაული სახელმწიფოებისთვის ჯერ კიდევ გამოწვევაა. აღნიშნული კი აიხსნება ოჯახური დანაშაულების ლატენტური ბუნებით. შესაბამისად, სამართლებრივი სისტემისთვის რთულია დანაშაულის დახურული ბუნებიდან გამომდინარე დანაშაულის შესახებ ინფორმაციის მიღება, რთულდება მტკიცებულებების მოპოვებაც, რაც საბოლოო ჯამში კორელაციაშია სასამართლოს მხრიდან გამამართლებელი განაჩენის გამოტანასთან.

ამ კუთხით გამონაკლისი არც საქართველოა, სადაც ოჯახური დანაშაულების ჩადენის მაღალი მაჩვენებელი არსებობს. სხვა დანაშაულებიდან განსხვავებით, ოჯახური დანაშაულების დახურული ბუნების სირთულეს, თან ახლავს საქმეში პირდაპირი ხასიათის მტკიცებულებების სიმწირე. შესაბამისად, დაზარალებულის მიერ გამოძიებისათვის მიცემული ინფორმაცია და სასამართლოში მიცემული ჩვენება, სხვა მტკიცებულებებთან ერთობლიობაში, უმნიშვნელოვანეს როლს თამაშობს მართლმსაჯულების განხორციელების პროცესში, რათა მოძალადის ქმედება რეაგირების გარეშე არ დარჩეს. თუმცა, სამართალწარმოების პროცესში სურათი მაშინ იცვლება, როდესაც დაზარალებულები უარს აცხადებენ არსებითი განხილვის ეტაპზე ჩვენების მიცემაზე და სარგებლობენ მათთვის მინიჭებული მოწმის პრივილეგიის უფლებით. ასეთ დროს, უმეტეს შემთხვევაში, სასამართლო ადგენს გამამართლებელ განაჩენს.

გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანის სტანდარტად სასამართლოები ხელმძღვანელობენ „გონივრულ ეჭვს მიღმა“ სტანდარტით. თუმცა, საინტერესოა იმის ანალიზი, თუ რამდენად ეფექტურად მოქმედებს აღნიშნული სტანდარტი ოჯახურ დანაშაულებზე. გარდა ამისა, განაჩენის დასაბუთების ნაწილში არათანმიმდევრულია სასამართლო პრაქტიკაც.

ამდენად, ნაშრომის მიზანია გააანალიზოს საქართველოში ოჯახური დანაშაულის საქმეებზე განაჩენის დასაბუთების სტანდარტი, გააანალიზდეს განაჩენებში მტკიცებულებათა შეფასების სპეციფიკა, გამოავლინოს არსებული პრაქტიკის პრობლემები და საბოლოოდ შემუშავებულ იქნეს რეკომენდაციები ოჯახურ დანაშაულებზე არსებული პრაქტიკისა თუ კანონმდებლობის დახვეწისთვის.

საძიებო სიტყვები: ოჯახური დანაშაული, „გონივრულ ეჭვს მიღმა” სტანდარტი, განაჩენის დასაბუთება, პირდაპირი და ირიბი მტკიცებულებები.

Abstract

Family-related offences, particularly domestic violence, continue to pose a significant challenge to modern legal systems. This challenge is largely attributable to the latent and private nature of such offences. Consequently, due to their concealed character, it is often difficult for law enforcement authorities to obtain information regarding the commission of the crime and to collect sufficient evidence, which, in turn, may contribute to the issuance of acquittals by the courts.

Georgia is not an exception in this regard, as the incidence of family-related offences remains high. Unlike many other categories of crime, the difficulties associated with the private nature of domestic offences are further aggravated by the scarcity of direct evidence. Therefore, statements provided by victims during the investigative stage and testimonies given before the court, when assessed in conjunction with other evidence, play a decisive

role in ensuring the effective administration of justice and preventing perpetrators from evading criminal liability.

However, the evidentiary picture often changes during criminal proceedings when victims refuse to testify at the trial stage and exercise their right to invoke witness privilege. In such circumstances, courts frequently render acquittal judgments.

The standard of proof required for delivering a conviction is the “**beyond a reasonable doubt**” standard. Nevertheless, it is essential to examine the extent to which this standard functions effectively in the adjudication of domestic violence cases. Furthermore, judicial practice concerning the reasoning and substantiation of judgments remains inconsistent.

Accordingly, the purpose of this paper is to analyze the standards applied in substantiating judgments in domestic violence cases in Georgia, examine the specific features of judicial assessment of evidence, identify the shortcomings of the existing judicial practice, and ultimately develop recommendations for improving both judicial practice and the legislative framework governing domestic violence offences.

Keywords: domestic violence offences; beyond a reasonable doubt standard; reasoning of judgments; direct and circumstantial evidence.

სარჩევო